

خواست بود ، درو^۱ چهل هزار سال بخداوندی خویش کار میکرد که داند که آنجا چه گنجها تعبیه کرد؟^۲ .

← پادشاهان صورتی چون عمارتی فرمایند خدمتکاران بر کارکنند ، ننگ دارند که بخودی خود دست در گِل نهند ، بدیگران باز گذارند . ولكن چون کار بدان موضع^۳ رسد که گنجی خواهند نهاد جمله خدم و حشم را دور کنند ، و بخودی خود دست در گِل نهند ، و آن موضع^۴ بقدر و اندازه گنج^۵ راست کنند ، و آن گنج بخودی خود بنهند .^۶

حق تعالی چون اصناف موجودات میآفرید^۸ از دنیا و آخرت و بهشت و دوزخ ، و سیاط گوناگون در هر مقام بر کار کرد . " چون کار " بخلقت آدم رسید گفت « انی خالق بشرأ من طین » (۱) خانه آب و گل آدم من میسازم . جمعی را مشتبه شد گفتند « خلق السموات والارض » نه همه^{۱۲} تو ساخته ای ؟ گفت اینجا اختصاصی^{۱۳} دیگر هست که اگر آنها باشارت « کن » آفریدم که « انما قولنا لشیء اذا اردناه ان نقول له کن فیکون » (۲) ^{۱۴} این را بخودی خود میسازم بی واسطه که درو گنج معرفت تعبیه خواهم کرد^{۱۴} .

در امر

پس جبرئیل^{۱۵} را بفرمود که برو از روی زمین یک مشت^{۱۶} خاک بردار و بیاور . جبرئیل^{۱۵} علیه السلام برفت ، خواست که یک مشت^{۱۸} خاک بردارد . خاک

- ۱- بو: در. ین، فا، صو: ودران ۲- ین، فا، صو: فرمود ۳- ین، فا، صو: خانه ۴- ین، فا، صو: + دران ۵- ین، فا، صو: و موضع گنج را ۶- ین، فا، صو: باندازه گنج ۷- فا، صو: + و بر سر گنج طلسمی سازند تا از تصرف اغیار محفوظ ماند. ۸- فا: آفرید ۹- قو، س: و بناهای ۱۰- قو، س: میکرد. ین، فا، صو: بر کار کرد در هر مقام منزل کارکنان مختلف فراداشت (فا: بر کار داشت) ۱۱- ین، فا، صو: نوبت ۱۲- بو: هم ۱۳- س: اختصاص ۱۴- ۱۴- فا، صو: مجرد قول بیش نبود اینجا فعل باقول ضم میکنیم که «بیدی» که داند که چون بخودی خود بی واسطه درو کار کنم چه گنجهای معرفت تعبیه سازم ۱۵- بو: جبرئیل ۱۶- ین، صو، فا: قبضه ۱۷- ین، فا، صو، س: بیار ۱۸- ین، فا، صو: خواست تا خاک

گفت ای جبرئیل چه میکنی؟ گفت ترا بحضورت میبرم که از تو خلیفتی^۱ می آفریند^۲. سوگند بر داد^۳ بعزت و ذوالجلالی^۴ حق که مرا مبر که من طاقت قرب ندارم، و تاب آن نیارم. من نهایت^۵ بعد اختیار کردم^۶ تا از سطوات^۷ قهر الوهیت خلاص یابم^۸ که قربت^۹ را خطر بسیارست که^{۱۰} «والمخلصون علی خطر عظیم (۱)»^{۱۱}.

تزدینگان را بیش بود حیرانی
 مارا چه که وصف^{۱۲} و پند^{۱۳} میفرم
 جبرئیل چون ذکر سوگند شنید بحضورت بازگشت. گفت: خداوند ندا تو
 داناتری خاک^{۱۴} تن^{۱۵} در نمیدهد. میکائیل^{۱۶} را بفرمود^{۱۷} تو برو. او برفت^{۱۸} همچنین^{۱۹}
 سوگند برداد^{۲۰}. اسرافیل^{۲۱} را فرمود تو برو. او برفت^{۲۲} همچنین^{۲۳} سوگند برداد^{۲۴}
 بازگشت. حق تعالی^{۲۵} عزرائیل^{۲۶} را بفرمود^{۲۷} برو اگر بطوع و رغبت نیاید باکراه و
 اجبار بر گیر و بیاور^{۲۸}. عزرائیل بیامد و بقهر یک قبضه^{۲۹} خاک از روی جمله^{۳۰} زمین
 بر گرفت^{۳۱}. در روایت میآید که از^{۳۲} روی زمین بمقدار چهل ارش خاک برداشته

- ۱-ین، فاء، صو: بیت الاسراری ۲-س، قو: آفریند. فا: سازند. صو: میسازد. ین، فاء، صو: + خاک
 ۳-ین، فاء، صو: + که ۴-ین، فاء، قو: بعزت ذوالجلال. صو: بعزت ذوالجلالی.
 س: بحق ذوالجلالی ۵-ین، صو، س، قو: کرده ام ۶-ین، فاء، صو: سطوات
 ۷-ین، فاء، صو: ایمن باشم ۸-فاء، قرب ۹-ین، فاء، صو: «که» ندارد. بقیه
 نسخ دو، ندارد ۱۰-صو، س: + بیت ۱۱-ین، فاء، صو: چون جبرئیل ۱۲-ین.
 فاء، صو: + درین حدیث ۱۳-بو، س: میکائیل ۱۴-ین، صو، فاء، س: فرمود
 ۱۵-قو: واو برفت. صو: برفت + خاک. ین، فاء: و برفت ۱۶-ین، فاء، صو: + خاک
 ۱۷-س: داد. ین، صو: یاد کرد ۱۸-ین، فاء، صو: «او برفته» ندارد ۱۹-ین،
 فاء: همین ۲۰-قو: ندارد ۲۱-س: سوگند داد ۲۲-س: ایزد تعالی. ین،
 فاء، صو، قو: ندارد ۲۳-قو: بفرستاد. ین، فاء، صو: خطاب کرد تو. س: + او را
 بفرستاد گفت ۲۴-فاء، قو، س: بیار ۲۵-ین، فاء، صو: از روی زمین ۲۶-
 ین، فاء، صو: برداشت ۲۷-ین، صو: + جمله

(۱) حدیث. رک تعلیقات

ارش: نامه از ریح، س: ارش

بود^۱ بیاورد آن خاک را^۲ میان مگه و طایف^۳ فرو کرد^۴ عشق حالی دوا سبه میآمد^۵.
 خاک آدم هنوز نایخته بود عشق آمده بود و در دل آویخته بود
 این باده چو شیر خواره بودم، خوردم نی نی^۶ می و شیر باهم آمیخته بود^۷
اول شرفی که خاک را بود این بود که بچندین رسول و حضرتش^۸ میخواندند
و او^۹ ناز میکرد و میگفت: ما را سر این حدیث نیست^{۱۰}.

حدیث من ز مفاعیل و فاعلات بود من از کجا سخن سر مملکت ز کجا؟
 آری قاعده چنین رفته است هر کس که عشق را منکر تر بود چون عاشق شود
 در عاشقی^{۱۱} غالی^{۱۲} تر گردد. باش تا مسئله قلب کنند^{۱۳}.

* منکر بودم عشق بنان را یک چند آن انکارم مرا بدین روز افکند
 جملگی ملاحظه^{۱۴} را در آن حالت انگشت تعجب در دندان تجیر بمانده^{۱۵} که
 آیا این چه سر است که خاک ذلیل را از حضرت عزت بچندین اعزاز میخوانند، و
خاک در کمال مذلت و خواری با حضرت عزت^{۱۶} و کبر بایی^{۱۷} چندین ناز و تعزز میکند
و با این همه حضرت غنا و استغنا با کمال غیرت^{۱۸} بترک او نگفت و دیگری را بجای
او نخواند و این سر باد دیگری در میان نهاده. بیت

همسنگ زمین و آسمان غم خوردم نه سیر شدم نه یار دیگر کردم
 آهو بمثل رام شود با مردم تو می نشوی، هزار حیلت کردم

۱- ین، قو، س، صو، فا، شد. ین، صو، فا: هر ذره از آن خاک ذره وجود ذریه آدمیزادی
 خواست بود و بوقت وفات هر شخصی را آنجا دفن کنند که ذره وجود او برداشته بودند
 ۱ تا ۲- ین، فا، صو: پس آن یک قبضه خاک را ۳- فا، صو: + بوادی نعمان. ین:
 میان وادی نعمان ۴- ین، فا، صو: + و عزرائیل بازگشت، هنوز سر تخمیر آشکارا
 نگشته بود. (ین: نشده بود) ۵- بو: میآید. س، قو، فا، صو: + بیت ۶- س: نه نه. قو:
 به نی ۷- بو: بیت دوم را ندارد ۸- ین، فا، صو: خاک آدم را ۹- ین، فا، صو: برسولش
 حضرت ۱۰- س: + نمیآمد. ۱۱- ین، س، قو، فا، صو: + بیت ۱۲- قو، س: عشق
 ۱۳- صو، فا، عالی تر، قو، غالب تر ۱۴- ین، قو، س، صو، فا، قب: + بیت ۱۵- قب: ملا اعلی
 ۱۶- قب: مانده بود. چهار نسخه دیگر: مانده ۱۷- صو، قب: عظمت. فا: عظمت و عزت
 ۱۸- بو، قب: کبر یا ۱۹- قب: با اینهمه غنا و استغنا حضرت عزت.

* پایان سطر نسخه قب

الطاف الوهیت و حکمت ربوبیت سرّ مالا یکه فرو میگفت: ^۱ «انّی اعلم ما لا تعلمون» (۱). شما چه دانید ^۲ که ما را با این مشتی ^۳ خاک از ازل تا ابد چه کارها در پیش است ^۴؟

عشقی است که از ازل مرا در سر بود کاری است که تا ابد مرا در پیش است ^۵ معذورید ^۶ که شمارا سروکار با عشق نبوده است. شما خشک زاهدان صومعه نشین ^۷ حظایر قدس اید، از گرم روان خرابات عشق چه خبر دارید، سلامتیمان را از ذوق حالات ملامتیمان چه چاشنی ^۸؟

درد دل خسته دردمندان دانند نه خوش منشان و خیره خندان دانند از سر قلندری تو گر محرومی سرّی است در آن شیوه که رندان دانند ^۹ روز کی چند صبر کنید ^{۱۰} تا من برین یک مشت خاک دستکاری قدرت بنمایم، وز نگار ظلمت خلقیت از چهره آینه فطرت او بزادیم ^{۱۱}، تا شما درین آینه نقشهای بو قلمون بینید ^{۱۲}. اول نقش ^{۱۳} آن باشد که همه را سجده او باید کرد ^{۱۴}.

پس از ابر کرم باران محبت بر خاک آدم بارید و خاک را گل کرد، و بید قدرت در گل از گل دل کرد ^{۱۵}.

۱- بو+ که ۲- ین: دانیت ۳- ین، فا: مشت قب: یک مشت ۴- ین، سو، فا، قب: بود. هر پنج نسخه دیگر: + بیت ۵- سو، فا، قب: + شما ۶- ین: معذوریت ۷- بو: صومعه ۸- درحاشیه بو: + مؤلف گوید رحمه. س: + شیخ رضی الله عنه گوید. قو: شیخ قس الله روحه فرماید. قب: مصنف میفرماید. هرش نسخه: + بیت ۹- نسخ ین، سو، فا، قب: بجای رباعی متن این رباعی را دارند:

قدر گل و مل باده پرستان دانند نی تنگدلان ^۱ تنگستان دانند

ای بیخبر از بیخبری معذوری ^۲ سری است دران ^۳ میان ^۴ که مستان دانند

۱۰- سو، فا، قب: + شما ۱۱- ین: کنیت ۱۲- بو: بردارم ۱۳- ین: بینیت. سو، فا: بینید ۱۴- ین، سو، فا، قب: نقشی ۱۵- ین، سو، قا، قب: او فرمایم

۱۶- ین، سو، فا، قب: + و دردل چندین شور و فتنه حاصل کرد. هرش نسخه: + بیت

۱- سو: + نه. قب: + و ۲- قب: تو بیخبری بیخبران معذورند

۳- قب: درین ۴- سو: شیوه

از شبنم عشق خاک آدم گل شد   صد فتنه و شور در جهان حاصل شد
سرنشتر عشق بر رگ روح زدند   يك قطره فرو چكيد، نامش دل شد

جملهٔ ملا^۱ اعلیٰ کُروبی و روحانی در آن حالت متعجب وار می‌نگریستند، که حضرت جلّت بخداوندی خویش در^۲ آب و گل آدم چهل شبا روز^۳ تصرف میکرد، و چون کوزه گر که از گل کوزه خواهد ساخت آن را بهر گونه میمالد و بر آن چیزها میاندازد، گل آدم را در تخمیر انداخته^۴ که^۵ «خلق الانسان من صلصال کالفخار» (۱) و در هر ذره از آن گل^۶ دلی تعبیه میکرد، و آن را بنظر عنایت پرورش میداد و حکمت^۷ باملابیکه میگفت: شما در گل منگرید در دل نگرید.

گر من نظری بسنگ بر بکمارم   از سنگ دلی سوخته بیرون آرم
در بعضی روایت^۸ آن است که چهل هزار سال در میان مگه و طایف با آب و گل آدم از کمال حکمت دستکاری قدرت میرفت، و بر بیرون و اندرون او مناسب صفات خداوندی آینه‌ها بر کار می‌نشانند که هر يك مظهر صفتی بود^۹ از صفات خداوندی، تا آنچه معروف است هزار و يك آینه مناسب هزار و يك صفت بر کار نهاد. صاحب جمال را اگر چه زرینه و سیمینه^{۱۰} بسیار باشد اما بنزدیک او هیچیز^{۱۱} آن اعتبار ندارد که آینه، تا اگر در زرینه و سیمینه^{۱۲} خللی ظاهر شود هرگز صاحب جمال بخود عمارت آن نکند، و لکن اگر اندک غباری بر چهره آینه پدید آید^{۱۳} در حال باستین^{۱۴} کرم بازرم تمام آن غبار از روی آینه بر میدارد، و اگر هزار خروار

۱- س، قب: رسید. ۲- بو: بر ۳- قو، صو، قب: شبانروز. س، فا: شبانه روز
۴- قب: انداخت ۵- بو: دکه، ندارد ۶- س، قو: لقد خلقنا ۷- بو: دکل،
ندارد ۸- ین، صو، فا، قب: + ازلی ۹- ین: منکریت ۱۰- ین، صو،
فا، قب: روایات ۱۱- فا: خواست بود ۱۲- ین، صو، فا، قب: اگر چه جواهر
ولالی و حلی ۱۳- پنج نسخه دیگر: هیچ چیز ۱۴- ین، صو، فا: در جواهر و
حلی. قب: جواهر و حلل ۱۵- ین، صو، فا، قب: نشیند ۱۶- ین: صو، فا، +
لطف. و. قو، س: + و

زربینه دارد^۱ درخانه نهد یا دردست وگوش کند اما روی از همه^۲ بگرداند و روی فرا روی او کند^۳.

ما فتنه بر تویم تو فتنه بر آینه
ما را نگاه در تو، ترا اندر آینه
تا آینه جمال تو دید و تو حسن خویش
تو عاشق خودی ز تو عاشق تر آینه^۴
عشق رویت مرا چنین بکروبه
بیرید ز خلق و رو فرا روی تو کرد^۵
و در هر آینه که در نهاد آدم بر کار می نهادند^۶ در آن آینه جمال نمای دیده جمال
بین مینهادند^۶ تا چون او در آینه بهزار و یک در بیچه خود را بیند آدم بهزار و یک
دیده او را بیند^۸.

در من نگری همه تنم دل گردد
در تو نگرم همه دلم دیده شود
اینجا عشق معکوس گردد، اگر معشوق خواهد که^{۱۱} ازو بگریزد او بهزار
دست در^{۱۳} دامنش آویزد. آن چه^{۱۲} بوده که اول میگریختی، و این چیست که امروز^{۱۴}
درمیاویزی؟ آری آنکه^{۱۵} ازین میگریختم تا امروز در نیاید آویخت^{۱۶}.

کز کشیدن^{۱۷} سخت تر گرد کمند
کردم ندانستم همی
آن روز^{۱۸} کیل بودم میگریختم، امروز همه دل شدم درمی آویزم، اگر آن
روز بیک کیل دوست^{۲۰} نداشتم^{۲۱} امروز بغرامت آن بهزار دل^{۲۲} دوست میدارم. بیت^{۲۳}

۱- ین، صو، فا، قب: هزار گونه جواهر و حلی دارد یا
۲- ین، صو، فا: + جهان
۳- ین، س، قو: روی فرا روی آینه کند. فا: روی فرا آینه آرد. صو، قب: فرا روی آینه آرد.
هر پنج نسخه دیگر: + بیت
۴- س، قو: این دو بیت را ندارد
۵- ین، صو، فا،
قب: این بیت را ندارد
۶- ین، صو، فا، قب: مینهاد
۷- س، قو: جمال
۸- شش نسخه: + بیت
۹- قب: در حاشیه بخط دیگری افزوده:

هر دم که مرا جمال تو دیده شود
احوال دلم جمله پسندیده شود
۱۰- بو: تنم ۱۱- بو، س، قو: «معشوق» ندارد ۱۲- بو: «که» ندارد
۱۳- قو: بر ۱۴- س، قو: اکنون ۱۵- ین، صو، فا، قب: آن روز
۱۶- صو، فا، قو، قب، س: + بیت ۱۷- فا: طپیدن ۱۸- بو: وان
۱۹- س، قو: + همه ۲۰- ین - بیک دلت ۲۱- بو: نمی داشتم ۲۲-
ین، صو، فا، قب: دلت ۲۳- ین: «بیت» ندارد.

این طرفه نگر که خود ندارم يك دل و آنکه بهزار دل ترا دارم دوست^۱
 همچنین چهل هزار سال قالب آدم میان مگه و طایف افتاده بود، و هر لحظه
 از خزاین مکنون غیب گوهری دیگر لطیف و جوهری دیگر شریف در نهاد او تعبیه
 میکردند^۲، تا هر ^۳ از نفایس خزاین غیب بود جمله در آب و گل آدم دفین کردند.
 چون نوبت به دل رسید گیل دل را از ملاط بهشت بیاوردند و بآب حیات ابدی
 سرشتند و بآفتاب سبصد و شصت^۴ نظر پیروردند.

این لطیفه بشنوه که^۵ عدد سبصد و شصت^۶ از کجا بود؟ از آنجا که چهل هزار سال
 بود تا آن گل در تخمیر بود. چهل هزار سال سبصد و شصت^۷ هزار اربعین باشد، بهر
 هزار اربعین که بر میآورد مستحق يك نظر میشد، چون سبصد و شصت هزار اربعین
 بر آورد مستحق سبصد و شصت نظر گشت^۸.

يك نظر از دوست و صد هزار سعادت منتظرم تا که وقت آن نظر آید
 چون کار دل باین^۹ کمال رسید، گوهری بود در خزانه غیب که آن را از نظر
 خازنان^{۱۰} پنهان^{۱۱} داشته بود و خزانه داری آن بخداوندی خویش کرده^{۱۲}، فرمود که
 آن را هیچ خزانه لایق نیست الا حضرت ما، یا دل آدم. آن چه^{۱۳} بود؟ گوهر محبت
 بود که در صدف امانت معرفت تعبیه کرده بودند، و بر^{۱۴} ملك و ملکوت عرضه
 داشته، هیچکس استحقاق خزانگی و خزانه داری آن گوهر نیافته، خزانگی آنرا
 دل آدم لایق بود که به آفتاب نظر پیورده بود، و بخزانه داری آن جان آدم شایسته
 بود که چندین هزار سال از پرتو نور صفات^{۱۵} جلال احدیت پیوروش یافته بود.
 بیت^{۱۶}.

با آن نگار کار^{۱۷} من آن روز او فتاد کادم میان مگه و طایف فتاده بود

- ۱- بو : این بیت را ندارد ۲- بو : میکند ۳- بو : شست ۴- سو، فا،
 قب : + خاصیت ۵- بن : استحقاق سبصد و شصت نظر یافت ۶- بن، سو، س :
 بدین : قو : با این ۷- بن، سو، فا، قب : + ملکوتی ۸- بن، سو، فا :
 نهان ۹- بو : کرد. سو : میکند ۱۰- س، قو : کرده بود ۱۱- بن،
 سو : + جمله. فا : + جملگی ۱۲- بن : «صفات» ندارد ۱۳- بو : «بیت»
 ندارد ۱۴- بن : عشق من

عجب در آنک^۱ چندین هزار^۲ لطف و عاطفت از عنایت بی‌علت باجان و دل آدم در غیب و شهادت میرفت، و هیچ‌کس را از ملائکه مقرب در آن محرم نمی‌ساختند^۳، و ازیشان هیچ‌کس آدم را نمی‌شناختند^۴. يك بیک بر آدم می‌گذشتند و میگفتند آیا این چه نقش عجیب^۵ است که مینگارند، و باز این چه بوقلمون است که از پرده غیب بیرون می‌آورند^۶. آدم بزیر لب آهسته میگفت اگر شما مرا نمی‌شناسید^۷ من شمارا میشناسم، باشید تا من سر ازین خواب خوش بردارم، اسامی شمارا يك بیک بر شمارم. چه از جمله آن جواهر که دفین نهاده است^۸ یکی علم جعلگی اسماست^۹

«و علم آدم الاسماء کلها» (۱). X

هر چند که ملائکه در آدم تفرس^{۱۰} میکردند نمیدانستند که این^{۱۱} چه مجموعه‌ای است. تا ابلیس پرتلبیس یکبارگی کرد^{۱۲} او^{۱۳} طواف^{۱۴} میکرد^{۱۵} و بدان يك چشم اعرانه^{۱۶} بدو در^{۱۷} مینگریست، دهان آدم گشاده دید. گفت باشید که این مشکل را اگر هکشیابی یافتم، تا من بدین سوراخ فرو روم بینم چه جایست^{۱۸}. چون فرو رفت و^{۱۹} کرد نهاد آدم بر آمد، نهاد آدم^{۲۰} عالمی کوچک یافت از هر چ^{۲۱} در عالم بزرگ دیده بود در آنجا نموداری^{۲۲} دید^{۲۳}. سررا بر مثال آسمان یافت هفت طبقه، چنانک بر هفت آسمان هفت ستاره سیاره بود^{۲۴} بر هفت^{۲۵} طبقات سر قوای

- ۱- ین، صو، فا، قب: آنک
- ۲- س، قو: سال
- ۳- ین، صو، فا، قب: واقعه
- ۴- فا: نمی‌ساخت
- ۵- قب: نمی‌شناخت
- ۶- بو: عجب. قب: عجیبی
- ۷- س: می‌آورند. قو: میاندازند
- ۸- ین: نمی‌شناسیت
- ۹- ین، س، قو، صو، فا: خوش‌خواب
- ۱۰- ین: دفین نهاد ماست
- ۱۱- س، قو، صو، قب: که
- ۱۲- بو: تفرج
- ۱۳- قب: آن
- ۱۴- س: بگرد
- ۱۵- فا، قب: شخص آدم. ین، صو: آدم
- ۱۶- ین، صو، فا، قب: طوف
- ۱۷- س، فا، قب: کرد
- ۱۸- بو: اعرنه، ین، س، صو، فا، قب: اعرور
- ۱۹- بو: «در» حذف شده. قب: درو
- ۲۰- فا، قب: چه جایست
- ۲۱- بو، س، قو: دو، ندارد
- ۲۲- ین، صو: او، فا: اورا
- ۲۳- قو، س: هر چه
- ۲۴- ین، صو: از آن. قب: + ازو
- ۲۵- س: یافت
- ۲۶- بو: بر هفت آسمان ستاره دیده بود
- ۲۷- صو، قب: بر طبقات، ین: بر طبقات.